

Arrest

nr. 113 676 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ahmadi, afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit Lahore. U bent in het bezit van de Pakistaanse nationaliteit. U bent sinds uw geboorte slechthorend. U bent gehuwd en hebt 5 kinderen. Uw ganse gezin verblijft nog steeds in Larhore. Sinds 1988 baatte u in Lahore een fotokopieerwinkel uit. Uw winkel was dichtbij een Ahmadimoskee gelegeeef hierna binnenn. U ging daar steeds heen voor het vrijdaggebed. Ergens in 2010 ging u andermaal naar deze moskee voor het vrijdaggebed toen deze moskee aangevallen werd door voor u onbekendne gewapende personen. U probeerde uw leven te redden en vond een schuilplaats in de kelder van de moskee. De politie kwam tussen en jullie werden gered. U vernam nadien dat deze aanvallers gemaskerde personen waren en dat hun optreden gericht was tegen de Ahmadi geloofsgemeenschap. Tegelijkertijd vond er

tevens een tweede aanval plaats op een andere Ahmadoskee in Lahore. Bij deze twee aanvallen vielen een groot aantal doden. U vernam later via het nieuws dat ongeveer 72 tot 80 personen bij beide aanvallen het leven lieten. Na deze gebeurtenis zette u uw leven verder. In de maand februari of maart van 2011 werd uw winkel aangevallen door drie Maulvi's en een groep van 5 andere mensen. U kent geen van deze personen. Ze misdroegen zich, beledigden u en begonnen uw winkel aan te vallen. U werd opgedragen deze winkel niet langer open te houden. Ook deze aanval hield verband met uw geloofsovertuiging. U sloot hierna uw winkel. U had evenwel schrik dat deze personen u opnieuw zouden aanvallen en verliet daarom een maand later of ergens rond het midden van 2011 Lahore en begaf u zich naar Sahiwal. Daar vond u onderdak bij een oom. U verbleef daar één tot anderhalve maand. Een paar dagen na uw aankomst in Sahiwal, werd u er door de politie gearresteerd zonder enige reden of aanleiding. U gaat ervan dat achter deze arrestatie personen zitten die tegen de Ahmadi-gemeenschap zijn. Na omkoping door uw oom van de politie werd u na één dag vrijgelaten. U kwam hierna niet meer buiten en besloot het land te verlaten. Nog in 2011 verliet u Pakistan per vliegtuig vanuit Lahore. U reisde met uw eigen paspoort voorzien van een visum en landde in België. Een dag na uw aankomst in België diende u hier een asielaanvraag in. Uw asielaanvraag dateert van 6 mei 2011. Uw Pakistaans paspoort werd afgenomen door de mensensmokkelaar bij aankomst in België. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Pakistaanse identiteitskaart; een B-form certificaat; een 'disability certificate' dat uw slechthorendheid bevestigt, alsook documenten die uw Ahmadigeloof bevestigen.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw voorgehouden profiel van praktiserend Ahmadigelovige die in Pakistan op zeer regelmatige basis naar de moskee ging om te bidden. Wanneer u immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal enkele elementaire basisvragen werden gesteld over uw geloof, bleek uw kennis uiterst beperkt. Zo bleek u bijvoorbeeld niet te weten door wie en wanneer het Ahmadigeloof werd gesticht (CGVS, p.11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Ahmadi-religie in 1889 werd gesticht te Qadian (Indië) door Hazra Mirza Ghulam Ahmad, die door de leden van de Ahmadigemeenschap als de Messias, de Mahdi en een profeet wordt beschouwd, die door de profeet Mohammed werd voorspeld. Indien uw geloof een centrale rol in uw leven innam, mag op zijn minst verwacht worden dat u de naam van uw stichter en profeet kent. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, stemt ernstig tot nadenken. Uw uitleg, dat u omwille van uw doofheid geen namen kent, overtuigt geenszins om uw gebrekkige kennis over cruciale zaken omtrent uw geloof te verklaren, temeer daar u wel in staat bleek de namen van andere belangrijke personen in uw leven, uw broers, uw echtgenote en uw kinderen te geven. U bleek verder evenmin in staat de naam te geven van de organisatie van mannelijke leden tussen de 15 en 40 jaar van de Ahmadi Djamaat en wanneer u eenvoudige geloofsvraag werd gesteld over wat er met Jezus Christus gebeurde nadat hij gekruisigd werd, bleef u tevens een antwoord schuldig. Merkwaardig is tevens dat u geen namen van Ahmadi-boeken bleek te kennen (CGVS, p. 11). De stichter van de Ahmadi-gemeenschap schreef nochtens een aantal boeken die als belangrijke leidraad voor zijn volgelingen gelden.

De vaststelling dat u essentiële kennis ontbeert van het Ahmadigeloof ondermijnt niet enkel uw beweerde profiel van praktiserend gelovige maar ook de problemen die u ten gevolge uw geloof zou gekend hebben. Het houdt evenwel niet in dat er geen geloof gehecht wordt aan uw Ahmadigeloof. Aansluitend bij voorgaande kan overigens nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal gegronde reden heeft om te twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen dat u niet in staat zou zijn om te lezen en derhalve namen en data te memoriseren (CGVS, p. 3 en 8). Uit uw verklaringen blijkt immers vooreerst dat u in Pakistan tot de 9de klas (wat overeenstemt met lager middelbaar onderwijs) naar school ging. Voorts blijkt uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat u in Pakistan sinds 1988 een eigen winkel, met name een kopieerzaak in Lahore, uitbaatte, waar u twee werknemers in dienst had. Met dit voorgehouden profiel moet u in staat worden geacht te lezen en zaken zoals belangrijke namen, data en cijfers te memoriseren. Overigens kan hierbij ook nog worden vermeld dat u geen enkel moment tijdens uw asielprocedure een medisch attest hebt neergelegd dat staft dat u als gevolg van uw slechthorigheid overigens niet of slecht verstaanbaar zou kunnen spreken.

Naast bovenstaande vaststellingen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds in ernstige mate ondermijnen, werden tevens tegenstrijdigheden en ernstige tekortkomingen vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal, alsook tussen uw verklaringen afgelegd op zetel van het Commissariaat-generaal en bij het invullen van de Vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken, aangaande de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan.

U verklaarde ondermeer dat u het slachtoffer werd van een anti-Ahmadi aanval op uw moskee tijdens het vrijdaggebed in 2010 in Lahore. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt het hier om de simultane aanvallen op 28 mei 2010 op twee moskeeën van de Ahmadigemeenschap in Lahore gaat. Bij de aanslagen op beide moskeeën, de ene gelegen in de wijk Garhi Shahu en de andere in de wijk Model Town, lieten toen meer dan 90 personen het leven. De moskee in de wijk Garhi Shahu is overigens gelegen nabij het treinstation waar u uw winkel had. Als u inderdaad één van deze aanslagen zou meegemaakt hebben, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover een coherent en gedetailleerd relaas kan brengen. Dit bleek evenwel niet het geval. Zo slaagde u er vooreerst niet in deze gebeurtenis enigszins correct in de tijd te situeren. U bleek zich enkel het jaar van deze aanval te herinneren (CGVS, p. 4). Ook stelde u de naam van deze moskee, de naam van de imam van deze moskee of de naam van de plaats (straat of wijk) waar deze moskee gelegen was niet te kennen, dit ofschoon het sinds 1988 uw vaste moskee betrof (CGVS, p. 4 en 5). Verwacht mag worden dat u hierover meer kan zeggen. U slaagde er voorts evenmin in over deze aanslag zelf gedetailleerd en anekdotisch te vertellen. U geraakte niet verder dan wat vage beschrijvingen dat de moskee aangevallen werd, dat u schrik had en u verstopte in de kelder van de moskee (CGVS, p. 4 en 5). U kon hierover geen concreet verhaal vertellen. Dit gebrek aan inlevingsvermogen ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u gevraagd werd iets te vertellen over de daders, verklaarde u enkel niet te weten wie ze waren en ze niet gezien te hebben. Gevraagd met hoeveel ze waren, bleef u tevens een antwoord schuldig. U had evenmin enig idee hoeveel doden er vielen in uw moskee en kende evenmin namen van personen die toen in uw moskee omkwamen, dit ofschoon u er al vele jaren wekelijks over de vloer kwam en volgens uw verklaring de begrafenisplechtigheid van overledenen van deze aanslag bijgewoond heeft (CGVS, p. 5). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat de moskee van Garhi Shahu die dag werd aangevallen door meerdere personen, waarvan drie zichzelf opbliezen wanneer elitetroepen van de politie, de plaats omsingeld hadden. Beide aanslagen werden opgeëist door de Pakistaanse Taliban (Tehrik-e-Taliban Pakistan). Dat u evenmin van deze feiten op de hoogte bent, is tevens merkwaardig te noemen. Bevreemdend is tevens dat u na direct na het beëindigen van deze aanval niet werd opgevangen en bovedien zonder enig controle door de politie mocht beschikken (CGVS, p. 5 en 6). De bevinding dat u zo weinig kennis over deze gebeurtenis hebt, kan onmogelijk enkel en alleen door uw slechthorigheid, zoals u aangaf, verklaard worden (CGVS, p. 5 en 6).

Wat de aanval op uw winkel en uw arrestatie door de politie in 2011, legde u voorts tegenstrijdige, onsamenvhangende en uiterst vage verklaringen af over het tijdstip van deze gebeurtenissen. Zo situeerde u uw arrestatie door de politie op de Dienst Vreemdelingenzaken in januari 2011, waarbij u de aanval op uw winkel hiervoor in de tijd plaatste (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.1 en 3.8). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde u de aanval op uw winkel rond de tweede of derde maand van 2011, zonder dat u een precieze datum kon geven (CGVS, p. 6). Vervolgens gaf u te kennen bijna één maand na deze gebeurtenis vertrokken te zijn naar uw oom in Sahiwal, waar u een paar dagen na uw aankomst werd gearresteerd (CGVS, p. 7). Vervolgens gevraagd uw aankomst in Sahiwal te situeren in de tijd, gaf u aan rond midden 2011 daar aangekomen te zijn er hierna aan toevoegend dat uw arrestatie plaatsvond bijna één maand voor u het land verliet.

Wanneer u vervolgens met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, met name dat u uw arrestatie te Sahiwal op de Dienst Vreemdelingenzaken in januari 2011 situeerde en ten overstaan van het Commissariaat-generaal ergens rond midden 2011, geraakte u niet verder dan dat het voor u door uw doofheid moeilijk is data te onthouden. Gelet op bovenstaande vaststellingen over de oprechtheid van uw verklaringen in dit verband, kan de louter verklaring van uw slechthorendheid bezwaarlijk als verschoningsgrond worden beschouwd voor de bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovendien is er ook de vaststelling dat u desalniettemin uw arrestatie tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal bijna één maand voor uw vertrek uit Pakistan situeerde, terwijl u dit op de Dienst Vreemdelingenzaken drie à vier maanden voor uw vertrek uit Pakistan situeerde, wat toch wel een aanzienlijk verschil is in tijd. Na ook hiermeer te zijn geconfronteerd, gaf u aan dat er mogelijks in dit verband een misverstand is gebeurd op de Dienst Vreemdelingenzaken bij het optekenen van uw verklaringen (CGVS, p. 8). Uw bijkomende motivering voor deze tegenstrijdigheid is echter evenmin overtuigend. Bovendien mag verwacht worden dat u dergelijke belangrijke gebeurtenis als uw arrestatie, die de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Pakistan, correct in de tijd kan situeren.

Voorts legde u over uw arrestatie door de politie in Sahiwal nog andere bedenkelijke verklaringen af. Zo is het bevreemdend dat u op geen enkel ogenblik enige reden van arrestatie zou zijn meegedeeld (CGVS, p. 8). Niemand zou u hierover iets tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 8). Dat deze arrestatie zou ingegeven zijn door uw Ahmadigeloof en er zou gekomen zijn op vraag van anti-Ahmadigroeperingen is bovendien slechts een louter vermoeden dat u heeft. Hoe deze Ahmadigroeperingen van uw verblijf in Sahiwal op de hoogte waren en waarom zij u net op dat ogenblik zouden hebben laten arresteren, weet u evenmin duidelijk te maken (CGVS, p. 7 en 8). Het is ook bijzonder merkwaardig dat u de namen van deze Anti-Ahmadigroeperingen niet bleek te kennen. Als u inderdaad door dergelijke groeperingen zou zijn vervolgd, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u ze bij hun officiële naam zou kunnen benoemen. Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat er in Pakistan, zo ook in de Punjab provincie, waar u van afkomstig bent, specifieke extremistische groeperingen actief zijn die verantwoordelijk zijn voor sektarisch geweld tegen Ahmadi. U legde tot slot evenmin enig document dat deze arrestatie enigszins kan staven.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 5 juli een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk, dat u evenwel op 18 juli 2007 werd geweigerd. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal of u ooit een visum hebt aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk antwoorde u immers tot twee keer ontkennend (CGVS, p. 3). Pas wanneer u geconfronteerd werd met de ons beschikbare informatie in dit verband, gaf u toe in 2007 een visum te hebben aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk. Deze vaststelling ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid.

Het Commissariaat hecht overigens ook maar weinig geloof aan uw reisweg en aan uw motivering voor het niet voorleggen van uw internationaal paspoort. Zo verklaarde u geen idee te hebben wanneer ergens in 2011 Pakistan verlaten te hebben of via waar van Pakistan naar België gevlogen te hebben. Ook over de duurtijd van deze reis kon u niets vertellen. U zou namelijk de hele weg geslapen hebben en nooit op uw horloge gekken hebben. Voorts wist u ook niets te vertellen over het visum dat in uw paspoort zou aangebracht zijn. Zo weet u niet door welk land dit visum werd uitgereikt of wat voor visum dit was (CGVS, p. 3). Deze verklaringen zijn niet overtuigend. Verwacht mag worden dat u goed op de hoogte bent over het tijdstip van uw vertrek uit Pakistan, de duur van uw reis tot België; de door u gevolgde route en de aard en duur van het visum in uw paspoort. Betreffende de redenen waarom u geen internationaal paspoort kan voorleggen legde u verigens tegenstrijdige verklaringen af. U vermeldde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u nochtans uitvoerig werd bevraagd over uw documenten en uw reisroute, slechts dat uw paspoort niet langer geldig was. U liet hiermee verstaan dit paspoort vernietigd of achtergelaten te hebben voor uw vertrek uit Pakistan. Op geen enkel ogenblik gaf u toen te kennen met uw eigen paspoort van Pakistan naar België te zijn gereisd, waarna dit door de mensensmokkelaar werd ingehouden, zoals u wel te kennen gaf tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal (verklaring DVZ, vragen 21, 34 en 35 en gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook ernstig vermoeden dat u moedwillig uw internationaal paspoort achterhoudt teneinde de erin vervatte informatie voor het Commissariaat-generaal te verbergen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Van een asielzoeker mag immers

verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart en 'disability certificate' bevestigen slechts uw identiteit en handicap maar leveren geen informatie over uw vluchtmotieven en kunnen deze conclusie niet wijzigen. De rest van de door u neergelegde documenten wijzen er inderdaad op dat uw Ahmadi bent. Hieruit blijkt evenwel geenszins dat u in Pakistan praktiserend Ahmadigelovige was.

Het CGVS erkent tenslotte dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van

objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. Aangaande haar geloof verwijst de verzoekende partij naar het arrest van het Europees Hof van Justitie inzake U. en Z. van 5 september 2012. De verzoekende partij stelt dat zij haar geloof actief beleeft zoals blijkt uit de voorgelegde stukken.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y. en Z. van 5 september 2012 kan het volgende worden opgemerkt.

Uit informatie van de verwerende partij blijkt vooreerst dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Eveneens blijkt dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precaire situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat de ahmadi in Pakistan dermate systematisch vervolgd worden dat de hoedanigheid van ahmadi het bewijs is van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat ahmadi in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit hogervermeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin het een antwoord gaf op een prejudiciële vraag gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt en dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet worden gelijkgesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert op uitvoerige wijze waarom verzoeker zijn profiel van actieve ahmadi gelovige niet aannemelijk maakt: *“Vooreerst kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw voorgehouden profiel van praktiserend Ahmadigelovige die in Pakistan op zeer regelmatige basis naar de moskee ging om te bidden. Wanneer u immers tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal enkele elementaire basisvragen werden gesteld over uw geloof, bleek uw kennis uiterst beperkt. Zo bleek u bijvoorbeeld niet te weten door wie en wanneer het Ahmadigeloof werd gesticht (CGVS, p.11).*

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Ahmadi-religie in 1889 werd gesticht te Qadian (Indië) door Hazra Mirza Ghulam Ahmad, die door de leden van de Ahmadi-gemeenschap als de Messias, de Mahdi en een profeet wordt beschouwd, die door de profeet Mohammed werd voorspeld. Indien uw geloof een centrale rol in uw leven innam, mag op zijn minst verwacht worden dat u de naam van uw stichter en profeet kent. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, stemt ernstig tot nadenken. Uw uitleg, dat u omwille van uw doofheid geen namen kent, overtuigt geenszins om uw gebrekkige kennis over cruciale zaken omtrent uw geloof te verklaren, temeer daar u wel in staat bleek de namen van andere belangrijke personen in uw leven, uw broers, uw echtgenote en uw kinderen te geven. U bleek verder evenmin in staat de naam te geven van de organisatie van mannelijke leden tussen de 15 en 40 jaar van de Ahmadi Djamaat en wanneer u eenvoudige geloofsvraag werd gesteld over wat er met Jezus Christus gebeurde nadat hij gekruisigd werd, bleef u tevens een antwoord schuldig. Merkwaardig is tevens dat u geen namen van Ahmadi-boeken bleek te kennen (CGVS, p. 11). De stichter van de Ahmadi-gemeenschap schreef nochtens een aantal boeken die als belangrijke leidraad voor zijn volgelingen gelden.

De vaststelling dat u essentiële kennis ontbeert van het Ahmadi-geloof ondermijnt niet enkel uw beweerde profiel van praktiserend gelovige maar ook de problemen die u ten gevolge uw geloof zou gekend hebben. Het houdt evenwel niet in dat er geen geloof gehecht wordt aan uw Ahmadi-geloof. Aansluitend bij voorgaande kan overigens nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal gegronde reden heeft om te twifelen aan de oprechtheid van uw verklaringen dat u niet in staat zou zijn om te lezen en derhalve namen en data te memoriseren (CGVS, p. 3 en 8). Uit uw verklaringen blijkt immers vooreerst dat u in Pakistan tot de 9de klas (wat overeenstemt met lager middelbaar onderwijs) naar school ging. Voorts blijkt uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat u in Pakistan sinds 1988 een eigen winkel, met name een kopieerzaak in Lahore, uitbaatte, waar u twee werknemers in dienst had. Met dit voorgehouden profiel moet u in staat worden geacht te lezen en zaken zoals belangrijke namen, data en cijfers te memoriseren. Overigens kan hierbij ook nog worden vermeld dat u geen enkel moment tijdens uw asielprocedure een medisch attest hebt neergelegd dat staft dat u als gevolg van uw slechthorigheid overigens niet of slecht verstaanbaar zou kunnen spreken."

De stelling dat verzoeker zijn geloof actief beleeft zoals blijkt uit de voorgelegde stukken is hiervan geen weerlegging. Daarenboven bepaalt verzoeker niet nader uit welke documenten dit zou blijken. De Raad schaart zich achter dit motief.

2.1.2. Verzoeker stelt dat inzake de tegenstrijdigheden hij een verstandelijke achterstand heeft en slechthorend is en verwijst naar het neergelegde "disability certificate". Hij wijst er ook op dat de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken veel beperkter waren dan bij het CGVS.

De Raad stelt vast dat uit de "disability certificate" blijkt dat verzoeker doofstom is, maar niet blijkt dat verzoeker een verstandelijke achterstand zou hebben of niet op redelijke wijze met zijn omgeving zou kunnen in contact zijn zodat hij niet op de hoogte zou kunnen zijn van de aanval op de moskee die sinds 1988 zijn vaste moskee zou zijn zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij. Het is een summiere samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summiere samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal.

De Raad meent dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

Het motief betreffende de data van de aanval op de winkel en het precieze tijdstip van zijn arrestatie door de politie is een overtollig motief. Dit is echter geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: "Voorts legde u over uw arrestatie door de politie in Sahiwal nog andere bedenkelijke

verklaringen af. Zo is het bevreemdend dat u op geen enkel ogenblik enige reden van arrestatie zou zijn meegedeeld (CGVS, p. 8). Niemand zou u hierover iets tegen u gezegd hebben (CGVS, p. 8). Dat deze arrestatie zou ingegeven zijn door uw Ahmadigeloof en er zou gekomen zijn op vraag van anti-Ahmadigroeperingen is bovendien slechts een louter vermoeden dat u heeft. Hoe deze Ahmadigroeperingen van uw verblijf in Sahiwal op de hoogte waren en waarom zij u net op dat ogenblik zouden hebben laten arresteren, weet u evenmin duidelijk te maken (CGVS, p. 7 en 8). Het is ook bijzonder merkwaardig dat u de namen van deze Anti-Ahmadigroeperingen niet bleek te kennen. Als u inderdaad door dergelijke groeperingen zou zijn vervolgd, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u ze bij hun officiële naam zou kunnen benoemen. Uit de informatie voorhanden op het CGVS blijkt dat er in Pakistan, zo ook in de Punjab provincie, waar u van afkomstig bent, specifieke extremistische groeperingen actief zijn die verantwoordelijk zijn voor sektarisch geweld tegen Ahmadi.”

2.1.3. Met betrekking tot zijn reisweg stelt verzoeker dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid (van zijn asielaanvraag) niet is onderzocht.

De Raad stelt vast dat dit geen steun vindt in het administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat de asielinstanties van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

2.1.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij betwist dat de neergelegde documenten “niet volstaan voor het CGVS”, maar het desbetreffende motief van de bestreden beslissing niet concreet betwist of weerlegt. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter dit motief van de bestreden beslissing.

2.1.5. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijst de verzoekende partij naar de politieke situatie in Pakistan, naar algemene mensenrechtenrapporten en de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (RvS 11 mei 2012, nr. 8472 (c)). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet voldoende vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten weerlegt de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier niet, waar deze stelt: *“Het CGVS erkent tenslotte dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.”*

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS